

f fehéren feketén

A MAGYARORSZÁGI DOMONKOS CSALÁD HÍREI

pünkösd 2020

„A szentlelket a tanítványoknak megígérő
és elküldő Jézus az emberi lélek éretté érlelője.”

Szigeti József

Áldjuk a magvetőket!

□ DOHÁNY PÁLNÉ EDIT

A napokban megjelent Szigeti József OP atya életét és gondolatait bemutató összefoglaló három kötet Létdallamok I-3. címmel. „A szerzetesség Krisztus egyházának különleges értéke” – a szétszórátás 70. évfordulója.

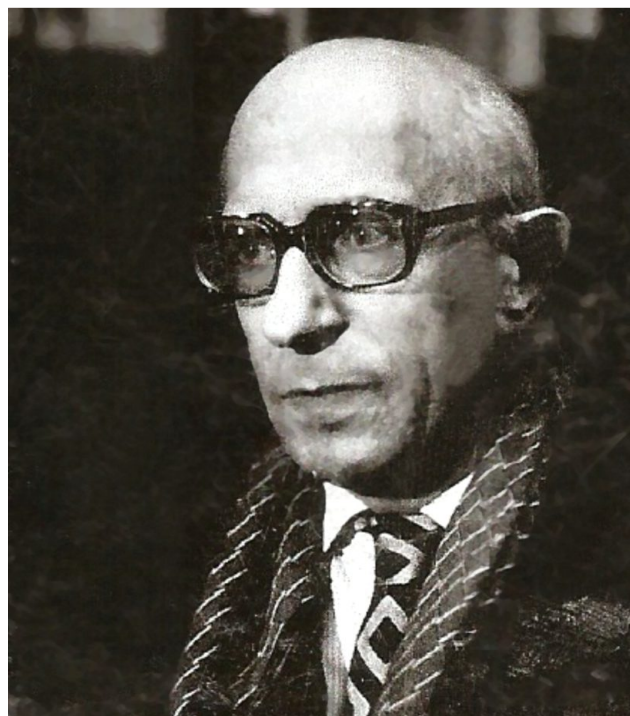
Emlékezzünk meg atyáinkról, akik a testvéri közösségekben szétcsúszva sem hagyták kialudni a Szent Domonkos atyánk által gyújtott tűz lángját, s tették ezt abban az időszakban, amikor az emberi szellem gúzsba kötve hevert, vergődött a hit, a gyökereit is kiirtani akaró diktatúra szorításában.

A szerzetesek azonban kezüket nem vették le az eke szarváról, törték az ugart, hűséges hittel, reménnyel és szeretettel fáradtak. A magvetés is egyfajta szétszórátás, vetették, szórták a magot.

Magvetők lettek.

Előre néztek, reméltek, hitték, hogy az elvetett magok kikelnek és szárba szökkenve bőséges termést hoznak. „Domonkos vagy! Úgy élj, hogy Jézus rajtad keresztül kiterjeszthesse üdvözítő hatását az egész emberiségre!” Bízattak az keresztény remény megélésére, erőt adtak a szenvedésre, küzdelemre. Szent Domonkos atyánk élete is szüntelen küzdelem volt, mi pedig, követői, részese akarunk lenni az életének, különösen is olyan korban, amikor összesűrűsödik az üldözés.

P. Szigeti József OP atya, a szétszórátást követően, az akkori korszak üldöztetései, börtön, stb. miatt megszakításokkal, kiesésekkel csaknem haláláig

Szigeti József atya 1970-ben, a börtönből való szabadulása után

közösségünk, a harmadrend tanítómestere és lelki vezetője volt. József atya a harmadik leghosszabb időt, 16 évet töltött megszakításokkal börtönben, magyar katolikus papként Tabodi István atya 20, Lénárd Ödön atya 18 évi fogsága után.

Emlékezésünknek nem csak a 70. évforduló ad aktualitást, hanem az a hála és öröm, amely atyánk életútjáról, tanításának meglévő anyagaiból, 117 füzetben leírt gondolatainak válogatásából megjelenhetett a **LÉTDALLAMOK** c. könyv.

Régi-régi vágy és szándék valósulhatott meg a hűséges tanítvány, Dabóci Mihók Mária válogatása, munkája, szerkesztése eredményeként. Tudással, szakértelemmel párosult hite, érzelem és érzület világa kincseivel Mária óriási munkát vállalt, és végzett, amely sugárzik a három kézben tartható kötetre elosztott kiadvány tartalmában.

Az első kötet Szigeti atya életútjáról, a tanítványok, rabtársak visszaemlékezéseit, nyilatkozatait tartalmazza. A második kötet a Tanítások könyve, míg a harmadik kötet a Gondolatok könyve.

Elismerésünk, köszönetünk és hálánk Máriának szól, Szigeti atya hatalmas tudásanyagának életre hívásáért, megosztásáért, mely a nyilvános szerzetes papi működésétől: katedrától, prédikálástól, tanítástól megfosztott atyánk lelkében lángolt mindhalálig.

Áldjuk a Magvetőket!

Tanítómesterünk és lelkivezetőnk

A legsötétebb diktatúra idején 1954-ben meghívást kaptunk Szent Domonkos harmadrendjének szigorúan titkos összejövetelére, és mi férjemmel együtt boldogan mentünk. Itt találkoztunk először Szigeti József atyával, aki az elmélkedést tartotta. Az akkor negyvenes éveiben járó civil ruhás szerzetes pap egész megjelenése maga volt az egyszerűség, a csendes alázat. Tekintete lángoló hitet, meg nem alkuvó egyéniséget sugárzott. Mosolya, felénk forduló szeretete bizalomról nyugtatott meg bennünket.

Bizalom! Óriási volt ennek a fogalomnak a jelentősége és értéke akkor. Élmény volt az első találkozás, és magával ragadott a tanítás. Már tudtuk, hogy itt a helyünk, és életre szólóan itt maradtunk. *„A megismert igazságnak feszítő ereje van, mely nem engedi, hogy önmagunkban megtartsuk, hanem közlést és továbbadást követel.”* *„Contemplata aliis tradere”*. Elmélkedi és az átélmélkedett igazságot továbbadni. Ez rendünk mottója.

Mint az emmauszi tanítványok: őt hallgatva lángolt a szívünk. Nagy lélek, karizmatikus egyéniség volt. Hiteles életet élénk élő domonkos szerzetes, akinek jellemét, szellemiségét nem törte meg sem üldöztetés, sem börtön. Csodálatos volt az ő magasba ívelően szárnyaló, hallatlan alázattal párosuló tudását *„ránk méretezett”* előadásban hallgatni. Az üldöztetések, félelmek (csengőfrász) napjaiban pusztá jelenléte, tanítása erőt adott, reményt, hitet sugárzott, de felkészített bennünket a szenvedés hordozására is. *„A végtelenül jó Isten mind azzal, ami ránk szakad, hozzá akar juttatni ahhoz a dicsőséghez és győzelemhez, amit kívívhatunk, ha rendíthetetlenül kitartunk az Ő szeretetében.”*

Hívatásának, apostoli küldetésének során mindig kész volt. Naprakész, a történelem teológiájának többletével értékelve az eseményeket. Kész volt életre halálra, kész volt viselni, hordozni a szenvedéseket, a magáét, másokét, mindenkiét. Egy apostoli rend világban élő tagjai vagyunk. Különös figyelemmel tanított arra, hogy soha senki és semmi iránt nem lehetünk közömbösek. Keresztény reagálással forduljunk minden történés felé, kiterjesztve figyelmünket az élet minden területére. Krisztusi reagálás állapotában éljünk!

„Nincs nagyszerűbb, szentebb szenvedély, mint megismertetni, megszerettetni, vágyani Őt, és pedig mindenünnen kiindulóan, és mindenben keresztül. Minden révén, mert minden alkalmas arra, és legigazibb mivoltánál fogva arra való is, hogy felröppentő legyen Hozzá, és hogy az Ő megélt birtoklásának eszközlője legyen.” Ez domonkos hivatásunk is.

Még a rendszerváltás előtt, 1989 márciusában az újrakezdést szervezve Hári Jenőné testvérünk kérésére József atyánk életének 82. évében vállalta, hogy alakuló világi domonkos közösségünk lelki vezetője legyen. 1991-ig testvérünk otthonában találkoztunk, majd 1991-ben az első országos világi domonkos találkozót követően Mészáros Domonkos atya javaslatára a plébánia hittantermében folytak a tanítások, elmélkedések. A találkozók nyitottak voltak, minden érdeklődőt szeretettel fogadtunk. Az elmélkedésekről jegyzet készült, melyet három közösség kivételével a közösségek, a résztvevők, és a közénk már jönni nem tudók megkaptak. 2001 június 8-án tanított bennünket atyánk utoljára. Nem sokkal később elesésből adódóan combnyaktörést szenvedett, melynek következtében életének 94., hűséges papi szolgálatának 70. évében, letéve már minden evilági terhet, július 22-én hazaérkezett az örök boldogság hajlékába, megpihelve a hármasegy Isten ölelésében.

A Szentlélek csodálatosságáról elmélkedve idézem Szigeti József atya utolsó gondolatait:

„Ne szűnjünk meg sürgetni a Szentlelket, kérve, hogy tegye egyre hatékonyabbá imáinkat, áldozatainkat, jócselekedeteinket, melyeket hozunk, és felajánlunk. Ez a sürgetés sem más, mint egy egészen sajátos viszonyulása lelkünknek a Szentlélek felé.”

Legyünk merészek! Kérjünk a Szentlélektől teljes alázattal szent merészséggel, hogy úgy teljesíthessük apostoli, domonkos élethivatásunkat, tanúságtételünkkel, magatartásunkkal, véleményünkkel, ítéletalkotásunkkal, stb., hogy az emberek üdvösségének hatékony munkálása által szolgálhassuk Isten országának építését.”

1986. Keresztény-marxista találkozó Budapesten.

Balról jobbra: Vittorio Possenti, professzor, Szigeti József OP, Fila Béla professzor, George Cottiers OP., a pápai ház teológusa Szent II. János Pál pápa pontifikátusa idején

Karantén

□ DOMOKOS VALI

Sok embertől hallok mostanában, hogy a jelenlegi helyzet, „*kegyelmi időszak*” az életünkben.

Mit is jelent ez valójában? – tettem fel magamnak is a kérdést. Isten különleges, számomra nem „*kiérdemelt*” szeretete.

Nem büntet a pandémiával, de alkalmat ad az elgondolkozásra, az életem és eddigi magatartásom számbavételére. A rosszból, a félelmetesből, jót hoz ki.

„Ne féljete!”

A bezártság miatt több az időm, nem sietek sehova, több a csend körülöttem és bennem is.

Mit csinálok?

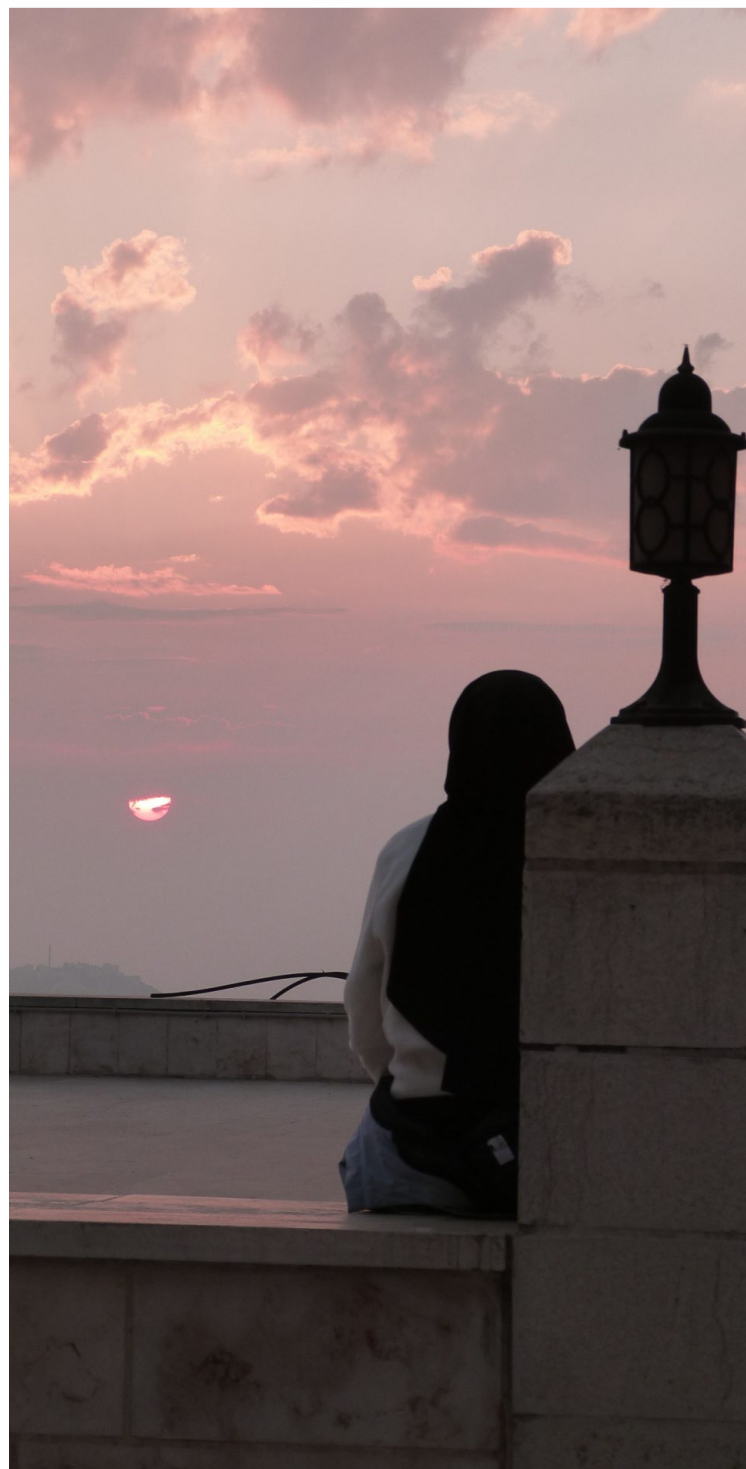
Sokkal többet imádkozom, mint korábban. A televízió által naponta szentmisén veszek részt. Most ismertem meg a lelki áldozás fogalmát.

Reggel és este zsolozsmázom.

Naponta elmondok egy teljes rózsafűzért, különféle szándékokra. Megtanultam a rózsafűzért németül, pontosabban csak a titkokat, mert a többi már korábban is tudtam.

Sokat olvasok.

Főleg vallásos tartalmú könyveket, újságokat. Szeretem a verseket. Találtam egy szép Illyés Gyula verset, ezt megtanultam kívülről. Nem árt egy kis agytorna! Sokat telefonálok és internetezem, hogy tartsam a családommal, közösségemmel, barátaimmal a kapcsolatot.

Még egy bibliaórával is megpróbálkoztunk

Skype segítségével. Talán a következő alkalom, ami tanulmányi „*összejövetel*” már gördülékenyebb lesz. Ez is tanulás.

Délután egy fél órát tornázom.

Gyógytornásszal felvettem pár tornaféleséget telefonra, meg kazettára. Jól esik egy kis mozgás!

Vigyázzatok magatokra, vigyázzunk egymásra!

Ui. A vers címét csak azért nem árulom el, mert ha már együtt lehetünk, ezzel szeretném a testvéreket meglepni!

A bezártság áldásai

Beszélgetés
Szabó Bertalan OP
atyával, a soproni
konvent előljárójával

□ PATOCSKAINÉ KATI

Hogyan éltétek meg az elmúlt időszakot, a majd-nem 2 hónapos karantént?

A templomban egyetlen szentmise sem volt, tehát tartottuk magunkat az állami és egyházi előljárók rendelkezéseihez. Mindenkit arra buzdítottunk, hogy az előírásokat tartsák tiszteletben. A veszélyhelyzet miatt felelős magatartásra törekedtünk. A szentmisék közös bemutatására a rendház emeleti oratóriumában került sor, a hívek részvétele nélkül. Ott imádkoztuk közösen a zsolozsmát és a rózsafüzért is a járvány megszűnéséért. A híveket pontosan tájékoztattuk arról, hogy mikor mit imádkozunk, hogy lélekben velünk tudjanak lenni. A templom nyitva volt és napközben jöttek is hívek imádkozni.

Milyen változást jelentett a közösségek életében?

Szokatlan ajándék volt a gyakori együttlét a közösségben, hiszen egyébként az állandó apostoli tevékenység miatt nem mindig könnyű egymással találkozni. Sokkal gyakrabban láttuk egymást a közösségi alkalmakon és jóval könnyebben el tudtuk érni egymást, mint máskor. Oktatási tevékenységeinket interneten keresztül folytattuk. A karantén nem jelentett teljes bezártságot, mert indokolt esetben kimentünk a házból. A betegeket továbbra is látogattuk, hiszen ez papi és szerzetesi szolgálatunk olyan része, amely még ilyen rendkívüli időszakban sem maradhat el.

Mi volt az, ami leginkább hiányzott ebben az időszakban?

A domonkos közösség elsősorban a prédikációért van, hiszen erre az apostoli célra irányul a Rend élete. A kontaktus a hívekkel elengedhetetlen ahhoz, hogy a prédikációt végezni tudjuk. A kapcsolat a hívekkel nem szűnt meg, hiszen a technikai eszközök ebben ma már nagy segítséget nyújtanak. Ámde semmi sem pótolhatja a hívek fizikai értelemben vett, konkrét jelenlétét,

hiszen értük vagyunk. A prédikációt a szó klasszikus értelmében elsősorban egymás felé igyekeztünk megvalósítani. Az evangelizációt ebben a kivételes helyzetben főként befelé, sőt önmagunk felé gyakoroltuk.

A szigorú korlátozások után a jelenlegi könnyítések idején hogyan látod a hívek hitéletének az alakulását?

Ma még korai volna a változást teljes mértékben elemezni. A változás érzékelhető az elmélyülés irányában. Sokakat megdöbbentett az intézkedések szigorúsága, hiszen emberemlékezet óta nem volt példa arra, hogy elmaradt volna a templomokban a nyilvános liturgia. Különösen a húsvéti ünnepek liturgikus értelemben vett kiesése jelentett drámai változást.

A hívek felismerték, milyen kincs a templomi élet, amelyből folyamatosan lehet meríteni lelki javakat a hétköznapiakra. Az internetes mise és a lelki áldozás csak töredékesen pótolhatta számukra a templomot. Az Egyház életének legfontosabb része az, ami a templomban történik. A karantén befejeztével olyan emberek is felbukkantak a templomunkban, akiket korábban alig láttunk. A hívek segítőkészségét a nehéz időszakban számtalanszor megtapasztaltuk, megtapasztaljuk ma is, és ezért hálásak is vagyunk. Reméljük, hogy a veszélyhelyzet enyhülésével idős és beteg testvéreinket is hamarosan viszontláthatjuk templomunkban.

Milyen pozitív hozadéakai vannak az elmúlt két hónapnak?

Úgy érzem, az időszak lelki gyümölcsei sokáig fognak kísérni minket. A közösség összezárt és tagjai egymáshoz közelebb kerültek. Rendházunk mozgássérült tagja, Rajmund atya, az elmúlt időszakban az egész közösségi liturgián részt tudott venni. Egymásnak prédikáltunk: nagy kincs, hogy legalább egymást megszólíthattuk, főleg ilyen rendkívüli helyzetben.

Imáinkban megemlékeztünk a járvány áldozatairól: ezzel igyekeztünk Szent Domonkos útján megmaradni, akinél az apostoli élet alapja az együttérzés másokkal. Lényeges az a felismerésünk is, hogy a domonkos közösség már a létében is prédikáció: életünk, csendünk, kényszerű hallgatásunk is lehet üzenet mások számára.

A karantén – börtön, vagy remeteség?

□ SZABÓ MIHÁLY

Egy olyan helyzetről, nevezetesen a járvány-helyzet személyes vonatkozásáról, szeretném a gondolataimat elmondani, ami mostanában mind-egyikünket foglalkoztat és az ehhez való viszony keresztény identitásomat, elkötelezettségemet közvetlenül érinti.

Ezt az állapotot nem én választottam, de a hozzá állásomon múlik, hogy mivé válik az életemben. Úgy gondolom, azon is felesleges töprengeni, hogy „csinálva van”, vagy valami más oka van, ami egyelőre, ismeretlen. Akár az egyik, akár a másik változat igaz, a megváltoztatására, tenni ellene, világi esz-közökkel, nem sokat tudok.

Miként viszonyuljak akkor hozzá?

Ha börtönnek tartom és így élem meg a bezártságomat, akkor ez a külső kényszer, ami a maga szabályaival, olyan mértékben korlátozza a szabadságomat, személyes kapcsolataimat, ami nagyon nehezen tolerálható. Nem tudom mi az oka, meddig tart, és honnan leselkednek rám, eddig talán általam nem, vagy csak nagyon kis mértékben befolyásolható veszélyek? Mindenképpen elbizonytalanodom, mert az eddigi rend, ami biztonságot adott, eltűnni látszik. Vagy ellenállok ennek, vagy egy olyan új rendet kell kialakítanom magam körül, ami más, mint az eddigi.

Ha remeteségnek élem meg, amit szintén nem én választottam, de a szabad akaratú elfogadása, lehetőséget nyújt a belső növekedésre. Erről a remete helyzetről szeretném megosztani veletek a gondolataimat.

Az első feltűnő mozzanat, hogy ezek az események, Jézus földi kínszenvedésére, kereszthalálára való emlékezéssel, és az egész emberiség legnagyobb eseményének, a feltámadásának a megünneplésével, majd a Szentlélek eljövételével esnek egybe.

Ahogy Jézus életében, Húsvét dicsőséges hajnalát, meg kellett előznie a nagypénteki kínhalálnak, úgy az én személyes életemben is, ha Jézus tanítványa akarok lenni, „nem lehet a tanítvány külön a Mesterénél”, hasonló sorsban kell, lesz részem. Tudom, hogy ez a sors, szükségszerűen, fenyegetőleg hathat rám, de a személyes döntésemet mindenképpen igényli.

Ahogy Jézus sem mehetett be az Atya dicsőségébe, úgy nekem is ki kell mondanom, Jézus getszemáni kertben elhangzott szavait, „Ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tied”. /Lk 22.42./

Enélkül, nem lehet, csak úgy beszélnem, Húsvét hajnalán, könnyedén, Jézussal együtt az Atya dicsőségébe. Ezzel a döntéssel, kifejezhetem az Atya iránti viszontszeretetemet és a feltétlen bizalmamat. Jézus nem olyan világot ígért a tanítványainak, melyben nem lesz részük fájdalomban, szenvedésben, sőt üldöztetésben, az ő élete is így zajlott, de ennek ellenére, „körüljárt, jót cselekedvén”.

Egyet mindenképpen tudnom kell, Jézus ezen az úton, mindennap az életem végéig, személyes jelenlétét és a Szentlélek világosságát ígerte. Ez elég kell, hogy legyen, és elég is.

Azt kéri tőlem, hogy a világban, mindig kisebbségben, legyek világosság, só, mustármag! Nem azt kéri és várja, hogy hibátlan életet éljek, mert ez úgyis lehetetlen, hanem azt nézi, mit teszek a hibáimmal, bűneimmel és a hűségemet várja.

Visszatérve a remeteségi helyzetre, azt tapasztaltam, hogy most az eddigi biztosnak hitt és megszokott dolgok, más fontossági sorrendben állnak fel, az eddigiek széthullanak és valami új kezdetre van lehetőségem. Kiderül az is, hogy mi az, ami gazán fontos, és hogy mennyi felesleges dolog van az életemben.

Ugyanakkor az igazán fontos dolgok, mint a család-i, közösségi-, baráti kapcsolatok, éppen ebben a helyzetben, talán az időleges hiányuk miatt, felértékelődnek. Tapasztalom azt a kísértést is, hogy bármit megtennék azért, hogy a korábbi, megszokott, kényelmes helyzet fennmaradjon, ami látszólagos biztonságot adott, míg az új tele van bizonytalansággal. Ennek elfogadásához, türelem, alázat és belső szabadság kell. Látom azt is, hogy ez a külső változás, a belső átalakulás és növekedés lehetőségét kínálja számomra.

Nagyon találó Paula D' Arcy megállapítása: „Isten, a saját életed áruházában jön el hozzád.”

Hagyni kell, hogy ezt az áruhát Ő szabja át, hogy az általa ránk bízott feladatot elvégezhessük. Ezen az úton, vagy mindenben meglátom Istent és a keze nyomát, vagy a lehetőségét is elvesztem annak, hogy bármiben megláthassam Őt.

Ezen az úton haladva, életbe vágó kérdések merülnek fel. Mit kezdek a fájdalommal? Miért van gonosz? Mire való a szenvedés?

Hogy ne legyen illúzióm, Jézus nagyon őszintén beszél erről is, amikor elmondja a búzáról és a konkolyról szóló példabeszédet, mert szerinte ez az állapot, az aratásig, az utolsó ítéletig megmarad. Mennyire más perspektíva, mint az enyém, mert én szívem szerint gyomlálnék, de ő másként látja és kezeli ezt a helyzetet.

Ennek a helyzetnek megérintő példája, Jób története. Ő sem talál a szenvedésre és a fájdalomra, a maga számára kielégítő feleletet. Az Istenhez könyörög, perel vele. Végül, amikor az Isten komolyan veszi a problémáját bizakodás tölti el, mert Isten meghallgatja és szóba áll vele.

Jób számára és számomra is, az Istennel való bizalommal teljes személyes kapcsolat, a párbeszéd, és az Ő jelenléte a megoldás.

Az újszövetség tanúsága szerint, szenvedésében, halálában és feltámadásában Jézus maga válik válasszá, hirdetve, hogy Istenben lehet és érdemes bízni. Nekem magamnak is ezen az úton kell végig menni, nem lehet a problémát elméletileg, vagy teológiai megfontolások alapján megoldani. Istent személyesen csak a szenvedésben és a fájdalomban ismerhetem meg. *„Nem másolhatom le valaki másnak a házi feladatát.”*

„Jézus is a szenvedésben tanulta meg az engedelmességet”, írja Pál apostol.

Félve, de Istenben bízva írom e sorokat, de olcsóbban úgy néz ki, én sem úszhatom meg, de talán nem is lenne érdemes.

A Márta türelemmel és hittel viselt betegsége és halála tanított meg mindkettőnk arra a felismerésre, melynek valóságát, azóta már sokféle formában, a saját-, és a családom életében is megtapasztaltam.

„Ahol a Jóisten többet tud adni, sohasem ad kevesebbet.” Ennek fényében kell tekintenem az életemre, megszeretni, és hálát adni mindazért, ami az enyém.

Genovai Szent Katalin, Lelki Párbeszéd c. misztikus írásában számol be egy Jézussal folytatott párbeszédéről:

„Mondd, Jézus, miért van olyan sok fájdalom a földön? Miért kell az embereknek szenvedniük?” – kérdezi Katalin.

Jézus a következőket válaszolja neki: *„Katalin, ha lehetne másképp, akkor már rég gondoltam volna erre.”*

Az örök élethez szükséges, ez a szívem mélyét elérő istenismeretre, csak a csendes magányban, Rá hallgatva, tehetek szert. Erre ad lehetőséget ez a *„remeteség”,* melyet ajándékba kaptam én is, mint mindannyian, azért, hogy szebb és jobb legyen a föld, és benne boldog az életem.

Mert, *„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki benneteket; és arra rendelvelek titeket, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek, marandandó gyümölcsöt. Ezért bármit kértek is az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Ezt parancsolom nektek: Szeresséteek egymást.”* /Ján.15, 16-17./

Bécsi karantén

□ FR. HORVÁTH JORDÁN OP - BÉCS

Egyik testvérünk azzal a kéréssel fordult hozzám a napokban, hogy számoljak be a bécsi karanténban szerzett élményeimről. Most igyekszem eleget tenni ennek a megtisztelő kérésnek.

Majdnem kerekén két hónapja kezdődtek el a fokozatos szigorítások az osztrák fővárosban, melyek eredményeképp a belvárosi utcák kiürültek, az egyetemek, múzeumok bezártak, az összes vallási szertartás pedig vagy az interneten keresztül, vagy csak szűk családi körben vált az emberek számára elérhetővé.

Mi studensek szerencsés helyzetben vagyunk, hisz tanulmányainkat az internetnek köszönhetően a kolostor falain belül „belülről” is tudjuk folytatni, hisz a professzorok az előadások jegyzeteit időben elérhetővé teszik számunkra, a vizsgák nagy része pedig internetes videóhívás keretein belül zajlik a hallgató és az előadó között.

Kezdetben még, meg kell mondjam, élveztük a helyzetet. Hirtelen lett időnk olvasni, tanulni, egymással beszélni. A városba kisebb csoportokban mehettünk csak sétálni, számomra ebben volt valami „apostoli”, sőt, maga Szent Domonkos is kettesével küldte ki a testvéreit az Ige hirdetésére. Pár hét után viszont eléggé kezdtünk unatkozni.

Számomra azonban volt egy pozitív hozadéka is az unalomnak, mégpedig az, hogy hosszú idő után, egy fülledt délutánon elmentem vért adni a Vöröske-reszthez.

Nekünk a rendházban szerencsénk volt, hisz – mivel egy háztartásban élünk – továbbra is lehetőségünk volt a napi konventmisén és zsolozsmán való részvételre. A káptalanon pedig megszavaztuk, hogy, bár a templomban semmilyen nyilvános szertartást nem vezethetünk, napi két óra erejéig beülünk az egyik padba, hogy a betérő hívek számára megszólíthatóak legyünk.

De ez a rendszer hála Istennek már a múlté, hisz pár napja ismét engedélyezett a szentmisék ünneplése a hívekkel együtt, igaz maszkkal és egy rendtárssal, aki fertőtlenítővel várja az embereket a templom előtt. Ilyet még minden bizonnyal nem látott az egyháztörténet, de sosem árt új élményeket szerezni.

Összességében rendkívül intenzív időszak áll mögötünk, és biztosak lehetünk benne, hogy sokáig fog még tartani.

Továbbra sem szabad azonban elcsüggednünk, hanem bízzunk továbbra is Istenben, azzal a lelkö-lettel, amelyet legjobban a zoltáros fejez ki: „Kegyelmed és jóságod vezet életemnek minden napján.”

Közösségi élet

Magyarországi Boldog Pálról nevezett 2. budapesti közösség – a kijárási korlátozás idején

□ HUNYADI LÁSZLÓ

Közösségünk életét – mint mindannyunkét az országban és a világban – alapjaiban változtatta meg a COVID-19 járvány, és annak leküzdésére illetve hatásainak csökkentésére bevezetett kijárási korlátozás. Épp a testvéreink, embertársaink védelme miatt kell nélkülöznünk az együtt töltött időt, a közösségi találkozókat, magát a domonkos közösségi lét legelemibb formáját, a személyes együttlétet.

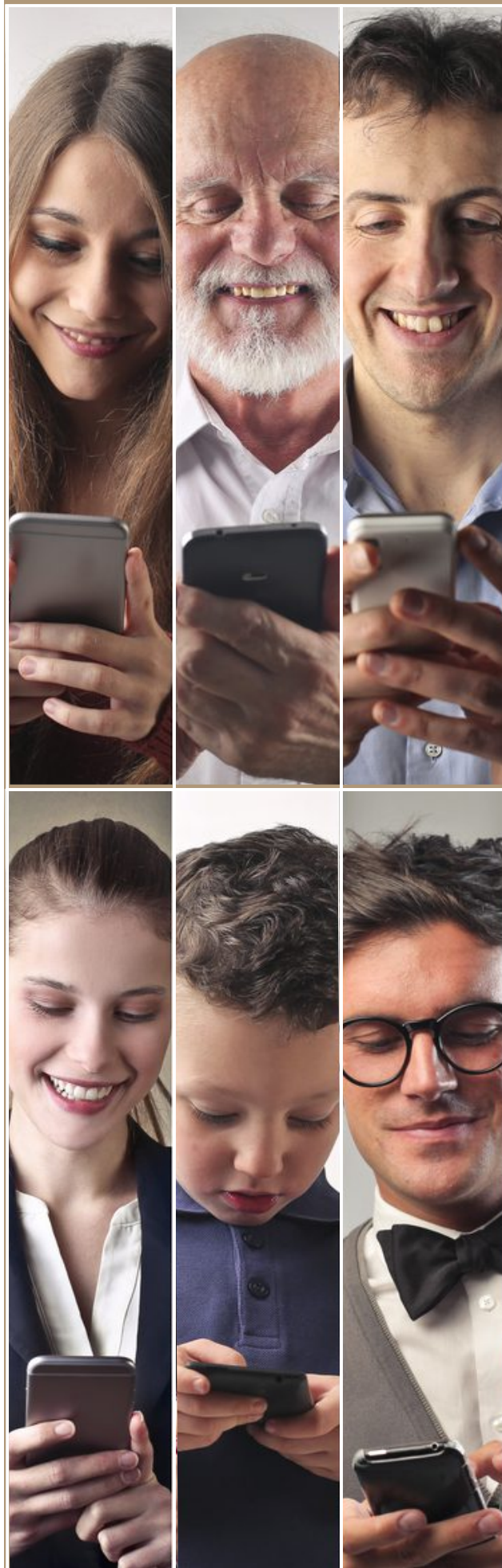
A Szentlélek erejében bízva kerestünk és keressük a közösségünknek leginkább megfelelő egyéb virtuális formát az együttlétre, együtt imádkozásra.

Megnéztük, milyen lehetőségeket ajánl számunkra a modern technológia, az internet világa. Elemeztük a különböző alkalmazásokat (Skype, Messenger, Google Hangouts, Whereby...), és végül arra jutottunk, hogy e megoldások nem mindannyiunk számára elérhetőek.

Több testvérünknek nincs internet-elérése, vagy túl nehézkes lenne a használatuk. Így arra jutottunk, hogy kis csoportokat szervezve rendszeres telefonkonferenciákat tartunk, napi, vagy heti többszöri rendszerességgel. Így a közösség majd minden testvérét be tudjuk vonni a közös imába, beszélgetésbe.

A rendszeres elektronikus levelezés is sokat segít rajtunk, hiszen ajánlani tudtunk egymásnak a televízióban és az interneten elérhető szentmiseközvetítéseket, melyeken így közösen is részt tudunk venni, mégha nem is hagyjuk el az otthonunkat.

Megbeszéltünk időpontokat is a nap folyamán, amikor egymásért imádkozhatunk és lélekben összekapcsolódhatunk, mégha nem is hívjuk fel egymást.

Mária? Márta?

□ KRÁL EDIT

Az Árpádházi Szent Margit közösség tagjai állapotbeli kötelességeik miatt inkább „Márták” voltak a karantén előtt, ezért egyáltalán nem volt hiábavaló, hogy odaültünk Jézus lábához hallgatni, mint „Mária”.

Megtorpantunk hétköznapi dolgainkban és izgalmas belső utat jártunk be két hónap alatt.

A megrendítő hírek után, amik áradtak a médiumokból értékes elmélkedni való anyagokat, imákat küldtünk a neten, így táplálva egymást. Imaestet egyidőben a közös szándékokra tartottunk.

□ FORSTNER RITA – 1. SZ. BUDAPESTI KÖZÖSSÉG

A mi közösségünkben hatan erősen a 80 év körül járnak, ketten pedig 66-70 között.

Senki nem használ számítógépet rajtam kívül. Így aztán csak a telefon maradt. Többször végig hívogattam őket, meg többen egymást is. Hála Istennek, senki nem kapta el a vírust, igaz, senki sem hagyta el az otthonát.

Sőt, még az áldozás lehetőségével sem mertek élni.

□ SZÁRAZ JÓZSEF, DOMINIK –
ISASZEGI BOLDOG ERZSÉBET KÖZÖSSÉG

A március 19-én elrendelt templom bezárás óta sajnos nem találkozhattunk egymással az Isaszegi Boldog Erzsébet Közösségben. Enikő testvérünket leszámítva, mindnyájan a veszélyeztetett körbe tartozunk, vagy egészségi- és/vagy életkor miatt. Még a teljes karantén előtt volt találkozonk, mégpedig Enikő fogadalmi tétele ürügyén. Erről a beszámoló a következő:

„2020. március 4-én a szentmise keretében, az Isaszegi Királyi Szent István Templomban, letette 3 évre szóló fogadalmát Tóth Enikő Adrienn (Limai Róza) testvérünk Száraz József (Dominik) közösség vezető kezébe. A szentmise liturgiájába szöve az esti zsoltosmát, a vesperást is elimádkoztuk. Mészáros Domonkos atya elfoglaltsága miatt sajnos a rendi asszisztensünk nélkül tartottuk meg a szertartást, a helyi plébános, Csiba Tibor atya celebrálásával.

Egyszer csak felébredt a vágy, hogy idősödő korunk ellenére próbáljunk meg a skype-os találkozást. Sikerült! Egy biblia és egy tanulmányi találkozót tartottunk.

Júniusban, reményeink szerint, a természetben tudunk találkozni és akkor szeretnénk részletesen megosztani egymással a szenvedéseket és örömeiket, melyek értek és érnek minket a járvány ideje alatt.

Én magam azonban kijártam. Mindig újabb lehetőséget kaptam, Nagycsütörtök, elsőpéntek, Húsvétvasárnap, azután meg komplett szentmise lehetőséget, szentgyónást is.

Tudom, hogy többen elővették a régi lelkigyakorlatok anyagát ez idő alatt. És rendre hallgatták az online miséket is.

Sokat, nagyon sokat imádkozunk, rózsafüzérezünk.

Március 19-én a templomok bezárása miatt elkezdtek az OnLine szentmise közvetítést az egyházközségünk facebook oldalán. Marika (Bernadett nővér) a kántor szerepét vállalta és Józsi (Dominik testvér) a technikai háttérrel adja, Tibor atya pedig a szentmisét celebrálja. A szentmise után a kápolnában egy kis agapét rögtönöztünk a megjelenteknek.

Napjainkban az élő- és online adások együttesen mennek, most már hívek is részt vehetnek rajta.

Két hónap után, Mennybe-menetel vasárnapján, találkozhattunk először Gizikével.

„Úgy gondoltuk, az imával tudjuk leginkább szolgálni a híveket.”

□ LIELI MARIANN ÉS MOLNÁR ANITA

A debreceni Szent László templom plébánosát, Górski Jacek OP atyát kérdeztük a debreceni domonkos közösség életéről a karantén alatt és az időszak egyéb tanulságairól

Egy személyes kérdéssel kezdenék:
Lett-e több szabadidőd a karantén alatt?

Mindenképpen, hiszen egyrészt az iroda zárva volt, tehát nem kellett ügyekkel foglalkozni. Ugyanakkor több időt kellett szánni a technikára, hogy például be legyen kapcsolva a telefon vagy a kamera a liturgiák online közvetítéséhez.

Mi, mint közösség a felszabadult időt leginkább az imára szántuk. Naponta összesen kilenc órányi szent-ségimádás volt a kápolnában, amit mi öten megosztottunk egymás között. Úgy gondoltuk, hogy ez az, amit mi tudunk tenni, az imával tudjuk leginkább szolgálni a híveket. Én nagyon élveztem, hogy jobban be tudtam programozni a napomat, szinte percről percre el tudtam tervezni, hogy mit csinálok.

A legnehezebb időkben a kápolnában zsolozsmáztunk és tartottuk a szentmiséket, és teljesen úgy éreztem magam, mint a monasztikus szerzetesek. A napi szentmisét délben mondtuk, ami egyébként sok helyen szokás a domonkosoknál. Ez az óra az, ami megszenteli a napot. Mivel azonban a hívek többsége mégiscsak dolgozott napközben, áttettük a szentmisét estére.

Mi az, ami még változást jelentett?

Nyilván kicsit monotonabb volt ez az időszak. Nekem viszont segített abban, hogy gondoljam át, mik azok a dolgok, amiket nem kell feltétlenül teljesíteni. Sokszor sajnos minket is a világ behúzott a maga ritmusába: ezt tedd meg, válassz gyorsan, ide menj, oda menj... Mivel megszűnt ez az elvárás, nekünk kellett jobban gazdálkodni az idővel.

Tudnál konkrét példát is mondani, hogy mi az, ami elmaradt és tulajdonképpen nem is olyan fontos?

Talán a meghívások – rendezvények, összejövetelek – ahol elmegy az idő a sok-sok beszélgetésre, ami egyébként nagyon jó és jólesik, ha hívnak, csak nem biztos, hogy nekünk minden ilyen programban részt kell vennünk. Vagy olyan tevékenység, reklám vagy szervezés, amit nem biztos, hogy nekem kell elvégezni, vagy nekem kell annyi időt-energiát befektetni. A határ elég vékony, nem olyan fekete-fehér a valóság, de úgy éreztem, hogy most sok minden leválik.

Mennyire tartották veletek a kapcsolatot a hívek, illetve ti övelük?

Én már a legelején elhatároztam, hogy felhívom azokat az embereket, ismerősöket, híveket vagy lengyel ismerőseimet, akikkel már régen beszéltem vagy szükségük van beszélgetésre, mert idősek, betegek, magányosak. Majdnem mindenkit sikerült elérni és mindenki örült a beszélgetésnek. Ez egyfajta üzenet volt, hogy a távolság és elszigeteltség ellenére legalább lelki kapcsolatban akarok lenni azokkal, akik fontosak számomra. És persze minket is hívtak egy páran, főleg a húsvéti ünnepek alkalmából, és elmondták, hogy mennyire hiányzik a templom és a személyes találkozás.

Jó, hogy ez a járvány nem 20 évvel ezelőtt történt, mert akkor sokkal-sokkal nehezebb lett volna elviselni. A mai technika lehetővé teszi, hogy beszéljünk egymással ingyen, vagy láthassuk egymást, vagy akár csoportos foglalkozást is tartunk. Azt gondolom, a jó Isten ezt jókor engedte meg.

Hogyan éltétek meg a húsvétot?

A húsvét is különleges idő volt. Nekem nagy könnyebbséget jelentett, mert általában sokat kell szervezni a liturgiát, a templomot, a berendezést, eszközöket, énekkart, próbákat, ministránspróbát. Általában előre izgulok, hogy minden rendben lesz-e.

Most mindez elmaradt. Tehát minimális szinten tartottuk a liturgiát, mégis nagy örömben ünnepeltük a húsvét vasárnapot itt a közösségben. Össze tudom hasonlítani – gondolom ez nem túlzás – azzal, amit az apostolok tapasztaltak, ők is csak 11-en voltak és még Mária Magdolna és Szűz Mária. Kevesen voltak és mégis örültek annak, hogy az Úr Jézus feltámadt. Rájöttünk arra, hogy nem a mennyiségtől függ egy ünnep megülné. Az egyszerű kereteken belül is sikerült rátalálni a lényegre.

Tehát egy kicsit jobb is volt így, hiszen tényleg csak a húsvét öröme tudatokat koncentrálni?

Azt gondolom, egyszer ezt meg lehet tenni, de ez egy kivétel. Ha valaki azt mondaná, hogy innentől kezdve minden húsvét és karácsony ilyen lesz, nagyon nehéz lenne elfogadni, hiszen mi az egyházért élünk, a hívekért.

Úgy érzem, hogy ez kivételes luxushelyzet volt. Egy kicsit olyan, mint a szanatórium, mikor az ember

nem beteg, nincsenek egészségügyi problémái, mégis megengedi magának, hogy most nyugalomban legyen, csendben, távol a világtól. Főleg annak, aki aktív, sokat szeret szervezni, ez szokatlan, de mégis szükséges idő.

Nézzünk egy kicsit előre, hogy mi lesz ezután. Mások leszünk a járvány után? Mit tanultunk belőle?

Én ezt két szinten tudnám értelmezni. Egyrészt van a pusztán emberi, tapasztalati szint: egy csomó tapasztalatot szereztünk, hogy mire kell vigyázni, hogy kell megszervezni a hétköznapi életünket, a vásárlást, látogatásokat. Tehát edzettebbek lettünk.

Azonban attól tartok, hogy lelki szinten nem biztos, hogy ez az időszak általában az embereket közelebb vitte Istenhez, mert rájöttek arra, hogy ha vigyázunk erre-arra, akkor a saját erőnkéből le tudjuk győzni a járványt vagy mentesek lehetünk a nagyobb bajtól. Lehet, hogy ez egy kicsit kemény kijelentés, de szerintem nem volt itt Magyarországon, Debrecenben ez a próbatétel olyan súlyos, hogy arra kényszerítse az embereket, hogy jobban bízzanak Istenben vagy merjenek közelebb kerülni az Egyházhoz. Még nem találkoztam olyan emberrel, aki úgy jött volna, hogy „atya, eddig nem jártam templomba, de most nekem valami több kell, mert amit eddig felépítettem, az sérülékeny, törékeny...”

Persze senkinek sem kívánom azt, hogy jöjjön még erősebb próbatétel, mert nem így működnek a dolgok. Nem hiszem, hogy a jó Isten csak a kényszer által szeretne valakit magához vonzani, inkább a szeretet kötelékével.

Végezetül még annyit szeretnék elmondani, hogy minden korlátozás ellenére szabadnak éreztem magam. Rájöttem, mennyire fontos a belső szabadság.

*Töltsük meg a templomot!
Virtuális pillanatkép a karanténból*

A Translatio ünnepe

□ SZIKSZAY LÁSZLÓNÉ KATI

Május 24-én este közös ünnepi szentmisén emlékeztünk meg Szent Domonkos ereklyéinek átviteléről a debreceni Szent László plébánián. Egy éve kerül templomunk szentélyébe Szent Domonkos atyánk sorianoi kegyképének másolata. A képet nézve, hálát adhatunk

Hála a médiumokért

□ PÁRKÁNYI FERENC ÉS EDIT

Székesfehérváron működő közösségünknek jelenleg 11 tagja van, 5 örök fogadalmas és 5 ideiglenes fogadalmas testvér. A járvány idején összejövetelt nem tudtunk tartani, a kapcsolattartás telefon segítségével történt. Az e-mail üzeneteket így tudtuk továbbadni.

Néhányan tudjuk a Bonum TV adásait is nézni, így a napi szentmiséket, litániákat és a lelkeségi műsorokat figyelemmel tudjuk kísérni, azokba aktívan bekapcsolódunk.

□ HOZSANNA ÁGNES, KLÁRI –
VERONAI SZENT PÉTER PÉCSI VILÁGI DOMONKOS KÖZÖSSÉG

Az öröm egy napomból sem hiányzott. Ismeretlen nehézségekkel találkoztam, állandóan fáradt voltam az egész napomat betöltő munkától, de örülni mindig lehetett valaminek. Annak, hogy nem estem kétségbe, annak, hogy láttam, az emberek milyen jók vagy annak, hogy tavasz van.

Programoktól, teendőktől zsúfolt napok előzték meg az otthonmaradásomat. Aztán egy szerdai napon megtudtam, hogy másnapról nincsenek óráim, illetve át kell álljunk a távoktatásra. Nekem ez idegen volt, sok bizonytalansággal kezdtem bele. A hallgatókkal való törődés sok örömet adott. Kértem, írják meg, hogyan élük meg a napjaikat, s meghatottak a beszámolóik. Számtalan szeretetteljes mondatot váltottunk.

A karantén-életben közben meg kellett tanulnom az online rendelést, az internet bankolást, de legfőképpen az alázatot. Mindent magam intéztem addig, hatvan felett is fiatalnak éreztem magam, de most el kellett fogadnom, hogy valaki bevásárol helyettem, patikából gyógyszert hoz. A lakásom közel van a templomhoz, így napi örömeim közé tartozott, hogy a harangszókat az ablakban vártam. Nagy honvágyam volt a templom és a közösségünk iránt. Már az első napoktól vállaltam virrasztást, s több, kilencedet imádkozó csoportnak is tagja voltam. Kivételezett helyzetnek tekintem, hogy a

rendalapítónknak hivatásunkért, és kérhetjük hathatós támogatását, melyet halála előtt megígért.

A mise keretében a világi örökfogadalmas testvérek megújították fogadalmukat Leszkovszky Pál atya vezetésével.

lódunk. Két kivétellel 65 éven felüliek vagyunk, családjunk is karanténba kényszerít, így személyesen nem volt módunk találkozni. A zsolozsmát mindenki egyénileg végzi. Türelemmel várjuk a járvány végét és imádkozunk, hogy ha már mi nem leszünk újra fiatalok és egészségesek, küldjön az Úr tetterkész fiatalokat aratásába.

A remény éltet bennünket.

húsvéti szent napokon és azóta is, vasárnapokon, tudtam szentáldozni. A diakónusunk jött el rendszeresen a lépcsőház ajtajáig, Nagypénteken pedig a plébános atya. Domonkos testvéreimmel otthonról, egy időben imádkoztunk a találkozási napjainkon.

Az eddigi időszakra, mint fizikailag megterhelő, de lelkiileg felemelő időszakra tekintek vissza. Nem volt olyan perc, amikor nem tudtam, unalmamban mit is tegyek. Amilyen intenzív volt a távoktatásból adódó munka, olyan intenzíven mélyültem el a hitben. Új Rózsafüzéreket mondtam, például a Szent Vér és a Szent Sebek Rózsafüzért. Az ima örömét az elmúlt hónapokban jobban éreztem, a Jézusban elmerülést jobban vágytam. Sok bocsánatot kértem. A szeretteimtől is és Istentől is.

Egyszer sem gondoltam arra, ez a járvány büntetés, csak arra, hogy jobban kell szeretni. Mégis, a vírus gyengébb nálunk, mert amikor odafigyelünk egymásra, amikor segítünk egymásnak, akkor a hírek a szeretetről szólnak, nem a vírusról. Amikor óvjuk, gyógyítjuk egymást és amikor imádkozunk egymásért, akkor szét nem rombolható erős kapcsolatban vagyunk.

Volt, hogy aggódtam, de Isten mindig megüzente valakivel, hogy szeret.

Az Úr előtt vagyunk – fizikai jelenlét nélkül is

□ HIDVÉGI PÉTER - PÉCS

Soha nem gondoltam volna, hogy a diplomaink bezárása, mely megfosztott bennünket az Isten házána látogatásától, jelenlét nélkül is lélekben ilyen közel kerülhetünk Teremtőnkhez.

Új meglátások, mélységek, tapasztalások kerültek felfedezésre, melyek eddig vagy rejtve voltak előttünk, vagy nem fordítottunk elég figyelmet rájuk.

Legyünk türelmesek és kitartóak az imádságban, az életünk új szokatlan helyzetében. Közben kitárul előttünk az a belső béke és szeretet, melyet az élet rohanásában észre sem vettünk.

Legyünk figyelmesebbek ebben a járvány helyzetben. Fogjuk fel, az Isten tanító szándékát! Mire is tanít bennünket? A szándékok fokozatosan tárulnak fel előttünk.

A teljesség igénye nélkül azt már láthatjuk, hogy a tanító szándék megjelenik különösen az alábbiakban:

– Mindenek előtt imádságra az elhunytakért, azok hozzátartozóiért, és akik különösen szenvednek bármilyen okból a világban.

– Imádkozzunk az emberiségért, hogy ismerje fel, jövője veszélyben van, ha az eddigi módon folytatja életét. Beleértve saját magunkat is, és azokért, akik tenni tudnak és aktívak a társadalomban.

– Tanít továbbá arra is, hogy figyeljünk embertársainkra jobban és kicsit másként, mint eddig tettük! Segítsünk a másik emberen, úgy ahogy képesek vagyunk rá.

– Tanít bennünket arra is, hogy az imádságnak többféle formája van. Többek között az elmélkedő, Istenben elmerülő szemlélődő ima, mely az eddigi életmódunkba nem, vagy csak nagyon korlátozottan fért bele. Ahhoz nyugalomra, elcsendesedésre van szükségünk.

– Végül, de nem utolsó sorban megszólítottak lettünk. Nem mintha eddig nem követett volna el mindent Isten, hogy meghalljuk a szavát, de most rá lettünk vezetve arra, hogy figyeljünk rá!

Isten mindig utat talál az emberhez, de mi meghalljuk-e a szavát? Most meghallottuk!

Figyeljünk és kövessük Őt, mert csak jót akar az embernek. Figyelmeztetését vegyük komolyan!

Legyünk alázatosak, ahogy Deák Viktória Hedvig domonkos főnöknő felhívta erre a figyelmünket az „Új Ember” május 24-i számában. Az alázat nem volt eddig jellemző az önmagára oly büszke emberre. Az önmaga teljesítményétől, nagyságától elbizakodott embernek meg kell változnia.

Nem vagyunk mindenhatóak!
Csak a Teremtő Isten az!

□ NAGY LÁSZLÓ

Liza, 23 éves lány, 37 kiló mindössze, és egész eddigi életét magatehetetlenül, az egészséges emberi képességek hiányában élte le. Beszélni nem tud, de mosolyogni, nevetni igen, így reagál például a szentmisében történetekre. Szeret zenét hallgatni, vagy ha elviszik a kerekesszékeiben sétálni a szabadba.

Csodaháznak hívják az intézményt Hódmezővásárhelyen, ahol a hasonló sorsú testvéreinkkel képzett szakemberek foglalkoznak. De most múlt időben kell fogalmaznunk, mert a járvány miatt ezt is bezárták, mint a többi oktatási intézményt. Nemcsak Lizának volt hasznos a napközi, ahol ellátták, foglalkoztatták és tornáztatták. Édesanyja, Elíz is beteg. 20 éve rokkantnyugdíjas, akinek betegségeit hosszú volna sorolni. Az idős, 73 éves nagymama, Márta gondozta legtöbbit otthon Lizát, hiszen fel kell emelni az öltöztetéshez, a tisztába rakáshoz és az élet számos akadályával ő küzdött gyengülő erejével.

Pár hónapja hirtelen nagyon rosszul lett, Szabolcs atya a betegek szentségében részesítette, és ezután a hosszú orvosi-kórházi tortúra következett. Epeköveit végül nem sikerült eltávolítani, de az epevezetékét valahogy pótolták. Elíz érthetően kétségbeesett, hiszen egymaga képtelen hosszabb távon ellátni magát és a még magatehetetlenebb lányát otthon.

Segítségért kiáltott, de ki tudná pótolni azt a munkát, ami egész embert kíván 24 órában?

Szállt az Úrhoz az ima, és hála a Szentléleknek, a lehetetlennek tűnő helyzet gyorsan javult. Látogatóba jövek vitték a hírt, Sárka például elmondta a Karitászbán. Anett meghallotta, épp nem dolgozott, elment tehát hozzájuk, és rendszeresen takarított, pelenkázott, bevásárolt. Csilla is hallott a bajról, de akkor érezte, hogy el kell mennie, amikor Anett megkérte, hogy helyettesítse egy alkalommal.

Az egyből lett aztán sok-sok. Csilla gyógypedagógusként dolgozik, de a járvány miatt bezárták a munkahelyét. Szakszerűen tud nyúlni a sérült lányhoz, tornáztatja, foglalkozik vele. A panelház 8. emeletén kevés a hely, találékonyaságra van szükség és sok áldozatra: türelemből, időből, szeretetből.

Eliz egyébként világi domonkos közösségünk örök fogadalmas tagja. Csilla meghívottunk, érdeklődő a domonkos család irányában. Tanul, továbbképzése most ér véget, remélhetőleg sikeres vizsgákkal. Isten áldja meg jószágáért!

Domonkos nővérek a Szentföldön

□ TÓTH KRISZTINA VERONIKA OP

A 150. születésnapunkra szánt ajándék lett volna, de végül – egyéb programok, események miatt – 151 éves korunkban került sor arra a zárandoklatra, amely során Kongregációnk 35 tagja bejárhatta a helyeket, ahol Jézus földi életét töltötte. Lelki kísérésünkre és idegenvezetésünkre Székely János, szombathelyi megyéspüspök atya vállalkozott, aki - mivel szentföldi diák volt – kiváló helyismeretével alaposan beavatott minket Izrael titkaiba.

2019. október 24-én este gyülekezett a zárandok csapat Budakeszin, ahol megkaptuk a megfelelő eligazítást az úttal kapcsolatban.

Nem volt kicsi az izgalmunk, nem csak a hosszú repülőút miatt, hanem mert tartottunk az út kihívásaitól, az izraeli titkosszolgálat fogós kérdéseitől és apró-cseprő emberi gyengeségeinkből adódó problémáktól. Már itt az elején elárulom, hogy tenyerén hordozott bennünket a Gondviselés: az egy hetes utazást során megóvott minket minden nagyobb bajtól, betegségtől, mindannyian épen és egész-

ségesen tértünk haza – kis malőrök persze akadtak, de hát illik is, hogy ne múljon el zárandoklat próbatételek nélkül.

Október 25-én hajnalban a kápolnából – egy utolsó úti áldással bátorítva indultunk. A Liszt Ferenc Repülőtérre reptéri taxikkal utaztuk. Ahogy mi 35-en, talpig habitusban nem kis látványosságot nyújtottunk utastársainknak, úgy magunk is rácsodálkoztunk különböző nációk színes, sajátosan öltözött gyermekeire.

Fényes nappal, gyönyörű időben repültünk, így a szerencsés ablak mellett ülőknek káprázatos látványban volt része. Három órát töltöttünk a levegőben. Tel Avivban már várt fehér buszával a söfőrünk: Mahmud, egy arab muzulmán férfi.

Első szálláshelyünk Názáretben volt, ahol két napot töltöttünk. Bizony, nagyot nőtt ez a hely kétezer év alatt: a bibliai kis faluból nagyváros lett.

Első szálláshelyünk Názáretben volt, ahol két napot töltöttünk. Bizony, nagyot nőtt ez a hely kétezer év alatt: a bibliai kis faluból nagyváros lett.

Első utunk természetesen az Angyali üdvözet bazilikába vezetett: szokatlanul szürke betonépület rejt magában a Szűzanya hajdani kis szobáját, ahol az Ige testté lett. Mária házához meglepően közel áll József háza, a Szent Család otthona.

Bevallom, számomra ez volt a legmegkapóbb hely a Szentföldön: mintha még most is őrizne valamit abból a békés családiasságból, amelyben a kis Jézus felnőtt.

Názáreti szállásunkról látogattuk meg Kánát, tiszteletünket tettük a helyen, ahol Péter apostol megvallotta Krisztus iránti szeretetét (ezt a helyet ma Mensa Christinek nevezik, mert itt látta vendégül a feltámadott Jézus az apostolokat.)

Mindannyiunk számára óriási kalandot jelentett a Genezáreti-tó: mivel volt elegendő időnk, nyugodtan leülhettünk a partján, magunk elé idézhettük a csodálatos halfogást, az apostolok meghívását, sőt – mivel épp váratlan, viharos szél kerekedett – a vihar lecsendesítését is. próbálkoztunk a vízen járással is, de csak egy kis vízben sétálás sikerült.

Székely János püspök atya Kafarnaumban csatlakozott hozzánk. Péter házat és a kafarnaumi zsinagógát már vele együtt néztük meg. Fontos volt, hogy bárhol jártunk, mindenhol elhangzottak a helyszínhez kapcsolódó evangéliumi szakaszok.

Azt hiszem, ez az egész közösségünk számára áthangolta a Szentírás olvasását – talán egy életre.

Kafarnaumból a Nyolc Boldogság hegyére mentünk, a templom mellett egy kis lugasban volt szentmisénk. A Tábor hegyére speciális taxikkal jutottunk fel – más járművek nem igen bírják az a meredek, szerpentes utat. Jézus színeváltozásának helyéről – szentmise és a tájban való gyönyörködés után – a Jordán folyóhoz utaztunk. Mivel a Jordán határfolyó, nem csak a zarándokok színes forgatagával, keresztkedőkkel és keresztségüket megújítani vágyókkal találkozunk, hanem jópár fegyveres határőrrel is.

A megkeresztelés helyétől meg sem álltunk Betlehemig. A tájat elnézve nem irigyeltük a Szűzanyát és Szent Józsefet, akik bizony nem Mahmud kényelmes buszában tették meg a Názáret–Betlehem távot. Amit láttunk, az egyszerre volt lenyűgözően gyönyörű, félelmetesen kopár, végtelen és titokzatos... és sajnos sok helyen borzasztóan szemetes is. (De ez nem a Bibliai idejéből itt maradt szemét, ez már a modern idők terméke.)

Betlehem szintén nagyot nőtt, most már méretét tekintve sem a legkisebb Júda városai közül. Mivel nagyszerű helyet kaptunk a szálláson – épp nem volt népszámlálás – nyugodtan indulhattunk, hogy bejárjuk a környéket.

A Születés Bazilikájához kötődik közösségünk egyik legbensőségesebb élménye: bár fényes nappal, a többi turistához hasonlóan mi is végigvártuk a végtelennek tűnő sort, hogy egy pillanatra a születés helyéhez jussunk, megtapasztalhattuk azt is, hogy milyen lehetett a születés éjszakájának csendje. Ferences barátainknak köszönhetően egyik este, zárás után egy teljes órára csak a mién lehetett a betlehemi barlang. Csendesen, karácsonyi énekeket énekelve ez volt a mi októberi karácsonyunk.

Betlehem és Jeruzsálem közel van egymáshoz (bár az ellenőrző ponton való várakozás igen megnöveli az utazási időt), így betlehemi szállásunkról látogattuk meg Jeruzsálemet: csodálatos, élő, sokszínű, olykor meglepő és olykor bizony félelmetes város, amelynek minden köve történelem, minden köve Szentírás... az arab részeket sajnos nagyon piszkosnak találtuk, a zsidó negyed tiszta, rendezett, bár zsidó testvéreink nem igazán örömet fejeztek ki, mikor meglátták a mi kis – tagadhatatlanul katolikus – csoportunkat.

A Szent Sír bazilika a legkülönösebb templom, amit valaha láttunk: olyan, mintha több kisebb templomból, kápolnából esetlegesen lenne összeállítva. Ortodoxok, örmények és katolikusok osztoznak a felügyeletén. Hatalmas a tömeg, a láрма, mindenféle színű, nyelvű, vallású ember szeretne közel férkőzni a helyhez, ahol Jézust értünk keresztre feszítették, ahol a Golgota sziklája áll, ahol a drága Testet megkenték a temetés előtt és sírhoz, ahonnan győztesen lépett elő az Úr. Nos, igen, ez tényleg a legnehezebben megközelíthető hely: másfél óra kitartó sorban állás – amit mi rózsafüzér imádkozással töltöttünk ki – néhány rövid másodpercre léphet be a zarándoklat a Szent Sírba.

Jeruzsálemben is nagy hasznát vettük ferences kapcsolatainknak: egy hajnali kelésért cserében misézési lehetőséget kaptunk a Golgota sziklájánál. Bár csendesen és gyorsan kellett imádkoznunk, hogy a hét órára érkező zarándokokat már ne akadályozzuk, mégis nagyon megérintő volt az áldozat az Áldozatnál...

És ha már ismét ferences barátainknál tartunk: még egy hatalmas ajándékot köszönhetünk nekik. Amikor az Olajfák hegyét kerestük fel, bebocsátást nyertünk a kertbe, ahol Jézus is imádkozott, s ami most ferences gondnokság alatt áll. Egy csendes órát tölthettünk el ott. Különös volt Jézussal lenni halál-

félelmének a helyén, ahol az angyal megerősítette őt, ahonnan megkötözve vitték el, hogy feláldoztasson... és különös volt szemlélni a velünk szemben elterülő, nyüzsgő Jeruzsálemet.

Sajátos élmény volt Jeruzsálem utcáin keresztutat járni. Talán Jézus idejében is így lehetett: az emberek jöttek-mentek, adtak-vettek, ki-ki futott a maga dolga után, tolakodtak, beszélgettek, míg Jézus a keresztyét vitte. Mi is egy ilyen nyüzsgő tömegen keresztül vágva imádkoztunk a Megváltó szenvedésének egy-egy állomásánál.

Meglátogattunk az utolsó vacsora termét, ami most muzulmán kézben van, látogatható ugyan, de nem nagyon ajánlott ott imádkozni. Hála Istennek ez senkinek nem jelentett akadályt: velünk együtt több csoport is csöndes imába merült az Eucharisztia alapításának helyén.

Nehéz itt felsorolni, mi mindent láttunk még. Meglátogattuk Kumránt, ahol a Holt-tengeri tekercsek előkerültek, itt megismerkedtünk az esszénusok különös életével. Voltunk a pásztorok mezején, a Tejbarlangban, ahol a hagyomány szerint a menekülő Szent Család megpihent; a Szűzanya elszenderülésének templomában, a Mi Atyánk templomában, ahol megtaláltuk a sok-sok Mi Atyánk felirat között a magyar nyelvűt is. Utunk vége felé jutottunk el arra a helyre, ahol a két várandós szent asszony: Mária és Erzsébet találkozott és felcsendültek a Magnificat szavai. Láttuk Keresztelő Szent János születésének helyét, legutolsó állomásként pedig Emmauszban jártunk.

Hogy mit adott nekünk a szentföldi zárandoklat?
A sok személyes lelki ajándékon túl egészen biztos vagyok benne, hogy erősítette a gondviselésbe vetett bizalmunkat, a megváltásért való hálánkat, az összetartozásunkat és az egyházhoz tartozásunkat.

Élővé tette a Szentírás sokszor olvasott szavait. Gazdagító volt összetalálkozni a sok népből érkezett zárandokcsoportokkal: színes ruhájú indiaiakkal, mosolygós afrikaiakkal, fegyelmezett vietnámiakkal, furcsa oroszokkal, és persze magyarokkal is!

Különösen örültünk, amikor hozzánk hasonló szerzetesközösségekkel akadtunk össze: a brigittás nővérekkel, a lengyel Erzsébet-nővérekkel és a vietnámi szalézi nővérekkel. No persze mi is okoztunk meglepetést: saját domonkos nővérekkel, akiknek kis jeruzsálemi közösségének esti dicséretére váratlanul beözönlöttünk, hogy amit megkezdtek négyen, azt közel negyvenen fejezzük be.

Október 31-én – igaz, egy kis késéssel – Tel Avivben újra levegőbe emelkedtünk, majd esti fényektől kísérve sikeresen landoltunk Budapesten.

Hála legyen a szervezéssel oly sokat dolgozó nővéreknek, a kedves vendéglátóknak, Székely János püspök atyának, de legfőképpen a mi jószágos Istenünknek, hogy végigjárhattuk ezt a születésnapi zárandokutat, hogy annyi mindent megértettünk általa és hogy ajándékká tehetjük az átélt napokat a ránk bízottak számára is.

Felhívás

Domonkosok 800 éve Magyarországon jubileum · 2021

A Magyar Domonkos Rendtartomány alapításának és Szent Domonkos halálának 800. évfordulóját ünnepeljük 2021-ben.

Szeretnénk egy találó logót szerkeszteni, melyben sűrítve jelenne meg Rendünk küldetésének lényege. Ezen kívül szeretnénk megtalálni azokat a „hívó” szavakat, melyek jellemzőek a domonkos lelkiségre, pl. a kompassió.

A segítségeket kérjük! Gondolkozzatok a lehetséges logón, írjátok vagy rajzoljátok le!

Segítsetek összegyűjteni a szavakat, melyek Nektek a domonkos lelkiséggel kapcsolatban eszetekbe jutnak, amelyek számotokra a lényegyet jelentik!

Gondolataitokat, ötleteiteket nagyon várjuk a következő címre: hildamerkl@gmail.com

Fontos, hogy közös munkánk eredménye legyen és másokat is megszólítsanak, megérintsenek és hívjanak szimbólumaink!

Készüljünk együtt a 800 éves jubileumra!

A Domonkos Család

Záró gondolatok

□ KÖRÖSINÉ MERKL HILDA

Köszönöm minden domonkos Testvérnek az interjút, a beszámolókat az elmúlt idők mindenki számára eddig ismeretlen tapasztalatairól. Köszönöm Bertalan atya és Jacek atya hajlandóságát az interjúkra és készítőiknek, Patocskai Katinak és Rácz Péternek a munkát.

A váratlanul támadt kijárási korlátozás és a csend új nézőpontból láttatja, más megvilágításba helyezi szokások, rutinok meghatározta életünket. Az élet-hosszig tartó tanulási folyamat fontos szakaszát éltük/éljük át. A nehézségeket, a negatívumokat naponta megfogalmazzuk, a köszönetünket a meg-nem-érdemelt felismerésekért, megvilágosodásokért azonban ritkábban fogalmazzuk meg, pedig ez méltó és igazságos lenne!

Abszolút értelemben is a legfájóbb az Eucharisztia ünneplésének és vételének hiánya volt. Ugyanakkor válogathattunk a szentmise közvetítéseiben és sokkal többen vettünk részt szentmisén ilyen formában minden nap, mint máskor. A médiumok örömteli módon „rámozdultak” a vallási műsorok befogadására, közvetítésére.

Az utóbbi hónapokban nem találkozhattunk, de senki sem fertőződött meg közösségeinkben. A hiány rávilágított arra, hogy milyen nagy ajándék a testvér, a család, a közösség, nemzet, Istenünk egész teremtet világa. Szépen lassan eltűnt a szótárunkból, a gyakran ismételt kurta mondat: „nem érek rá, nincs időm”. Ez idő alatt aszály volt, de ragyogóan sütött a nap, dús zöldbe öltözött, kivirágzott virágba borult és hívott a természet.

Nap mint nap sok rossz hírt hallottunk, de bőven nyílt alkalmunk a kompassió gyakorlására, betegekért, a szenvedőkért és a szolgálattevőkért mondott imára, a rászorulókat megsegítésére, böjtök vállalására. A szeretet leleményessége vezetett sokakat.

Külső programok hiányában, többet olvastunk, beszélgettünk a környezetünkben lévő emberekkel, imádkoztunk, gondolkodtunk.

Hálásak vagyunk Teremtőnknek a sok kegyelemért, azért, hogy a járvány ideje is szent idő lehet és volt is életünkben. **DEO GRATIAS!**

Kedves Testvérek!

A találkozók mellett az éves lelki gyakorlatunkat is el kell halasztanunk. Kérem a Testvéreket, hogy hagyjátok szabadon, ajánljátok fel a július 9–11. kijelölt időszakot lelki gyakorlatra, az idén másképpen!

Tibor atya elmélkedéseit a jelzett három napra, elküldjük minden közösségnek. A szentmisehallgatást talán már helyben meg tudjátok oldani, zsolozsmával, közös imával egybekötve.

Gondolkozzatok róla, hogy lenne a leghatékonyabb, a leginkább alkalmas a Ti közösségetek számára a három csendes, közösségi nap megszervezése. A koordinálás feladata természetesen a közösségvezetőkre hárul, s ebben mindenki segítsen.

A hűségünket, szolgálatainkat, és időáldozatunkat a Gondviselő Isten mindig megajándékozza és a Szentlélek bölcsességére is bízton számíthatunk! Fogadjátok szeretettel a Fehéren-Feketén 3., pünkösdi számát!

A Domonkos család minden tagjának és Olvasóinknak a Szentlélek megújító ajándékait kívánom testvéri szeretettel:

Hilda

